

ILLUSTRATIE ELIANE GERRITS

Rolling on

Het is 11 september 2015. Op deze zonnige zomernamiddag zit ik op de tribune van het voetbalveld van Princeton High School, klaar voor de eerste wedstrijd van het seizoen. Vanochtend propte mijn zoon zijn schone jersey met rugnummer 16 in zijn tas. Daarna knoopte hij een das om zijn gestreken overhemd. Alleen op de dag van een thuiswedstrijd zul je hem zo netjes aangekleed zien. Vandaag verdedigt hij de eer van zijn school.

De jongens staan klaar op het veld. Trenton, de tegenpartij, staat aan de andere kant. De tribune zit vol ouders, grootouders, zusjes en broertjes. Voormalige leerlingen zijn van heinde en ver gekomen om het team aan te moedigen. Dan is het tijd voor het volkslied. Iedereen gaat staan met de hand op de borst. De laatste zin galmt door het stadion: *Oh, zeg eens, wappert de met sterren bezaaide vlag nog altijd boven het land van de vrijgevochtenen? En het thuis van de dapperen?*

„Bijzonder”, zegt mijn buurvrouw, „dat we net op 11 september hier op dit voetbalveld staan. En dat Drew vandaag speelt. Kijk, daar zit zijn moeder Lisa op de tribune.”

Drew is de zoon van Todd en Lisa Beamer. Lisa, een tengere blondine, is vandaag een typische *soccer mom*, zoals wij allemaal. Enthousiast moedigt ze haar zoon en zijn team aan. Haar echtgenoot

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong is met haar gezin verhuisd van Amsterdam naar Princeton, in de VS. Ze schrijft wekelijks over wat haar daar opvalt.

Todd kan er niet bij zijn. Hij was een van de passagiers van de befaamde vlucht United Airlines 93, het vierde gekaapte vliegtuig. Precies veertien jaar geleden was hij om kwart over zes al naar het vliegveld gereden om de eerste vlucht naar San Francisco te nemen. Na zijn vergadering zou hij diezelfde avond met de *red-eye* terugvliegen. Hij wilde zo weinig mogelijk van huis zijn. Zijn vrouw Lisa was vijf maanden in verwachting en hij was dol op hun twee zoontjes van één en drie.

Todd Beamer is een echte Amerikaanse held. Het vliegtuig met 37 passagiers aan boord was net onderweg, toen de twee torens van het World Trade Center werden getroffen. Een half uur later namen de kapers het vliegtuig over waarin Beamer zat. Over de intercom zeiden ze dat ze een bom hadden. Beamer zag de piloot en de co-piloot dood op de grond liggen. Hij merkte dat het vliegtuig van

koers veranderde en belde vanuit het vliegtuig. Tegen de telefoniste vertelde hij dat hij samen met een aantal passagiers van plan was de cabine te bestormen. „Als het niet lukt, wil je dan alsjeblieft mijn vrouw bellen en haar vertellen hoeveel ik van haar en mijn familie houd?”, vroeg hij haar ten slotte.

Daarna was alleen gestommel te horen en de beroemde strijdkreet van Beamer: *„Are you ready? Okay. Let's roll.”* Kort daarop stortte het vliegtuig neer in de verlaten velden van westelijk Pennsylvania.

Vandaag wordt daar een monument geopend voor de slachtoffers. Maar Lisa Beamer is er niet bij. Zoals ze ook niet ging naar de herdenking een jaar na de aanslag. „Ik ben druk met de dingen te doen die je nu eenmaal doet met een gezin met kleine kinderen”, zei ze destijds tijdens een interview met Larry King.

Een van de dingen die je nu eenmaal doet, is vandaag op de tribune te zitten. Je zoon aanmoedigen bij zijn eerste wedstrijd, een zoon die zich zijn vader niet herinnert.

Trenton wordt verslagen, de tribune juicht. Op deze 11 september zijn de tienerjongens met hun bezwete gezichten en modderige shirts de helden op het veld.

Reacties via pdejong@ias.edu